

ABRAHAM HANS

THILDE VERHOOGHE

's Zondags was Thilde Verhooge te Gent. Ze was de dochter van een boer, die tijdens de oorlog goede zaken gedaan had en tot de welgestelde lieden van Drongen behoorde, al woonde hij nog op zijn eenvoudige hoeve.

Hijzelf liet zich nog al voorstaan op zijn geld, nu de tijd van oorlogswinstbelasting voorbij was. Maar Thilde was eenvoudig gebleven, en werkte nog even vlijtig en flink als vroeger mee, zowel op de akker als op de hoeve.

Ze was nu één-en-twintig. En de jongens keken graag naar het wat struise, gezonde, blozende meisje.

Thilde had Pieter Lemmink lief. Ze had altijd gehoopt de tegenstand van haar vader te overwinnen. Maar nu wist ze, dat Pieter van huis weg was. Gisteren nog had vader het haar smadelijk gezegd, dat die fijne Lemmink met Roos uit de «Vlasbloem» te Gent zat.

Doch gisteren ook was vrouw Lemmink bij Thilde gekomen en de arme moeder smeekte haar invloed te gebruiken en de verkeerd gelopen zoon terug te halen uit de stad.

Thilde wilde het proberen... O, kon het nog ooit tussen haar en Pieter worden als vroeger? Haar liefde moest versterven... Hij had hun geheime beloften verbroken door Roos te bezoeken... Hij was niet oprecht geweest.

Thilde had enige boodschappen verricht in winkels die 's zaterdags vooral door buitenlieden bezocht werden. Ze kende de straat, waar Roos en Pieter een herberg hadden geopend. Verlegen ging ze er heen.

«Ze kwam hier alleen om de moeder,» sprak ze tot zichzelf.

Het regende en Thilde schuilde onder haar paraplu. Ze zag eensklaps Pieter in de straat. Ze spoedde zich. Ze kon hem hier spreken, want in de herberg durfde ze niet binnen gaan.

Lemmink ontstelde, toen Thilde Verhooge plots voor hem stond.

«Pieter, wat hebt ge gedaan?» vroeg ze.

En Thilde dacht nu niet meer aan zijn moeder, maar aan hun verbroken verkering. De liefde was zo sterk.

«Bah, we mochten toch niet verkeren van uw vader. Ik ben te arm, van te klein volk, voor hem,» zei Lemmink, nu vaster van stem.

«Heb ik dat ooit gezegd?»

«Neen, maar ge zoudt op de duur toch naar de baas thuis geluisterd hebben.»

Dadelijk veranderde Thilde van houding. Ze moest haar gevoelens beheersen. Pieter was haar liefde niet waardig.

«Ik kom hier niet voor mij zelve,» hernam ze, «maar voor uw moeder. Ze heeft gisteren bij mij geschreid; ze lijdt schromelijk verdriet.»

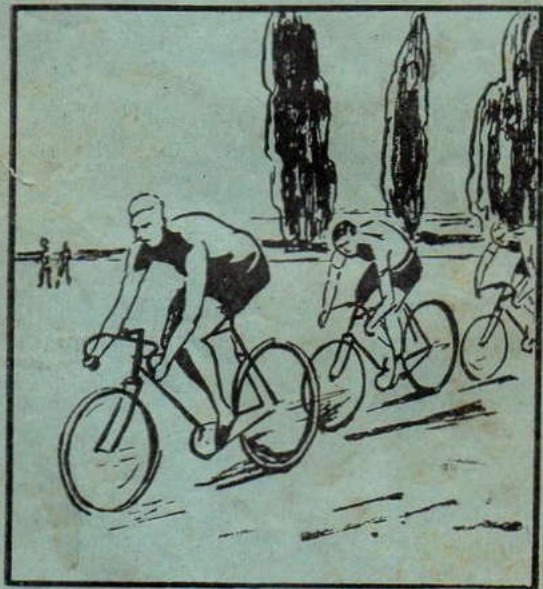
«Hoor eens, ik kan niet naar huis komen. Vader wil me niet binnen

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

laten of het zou zijn om op het land te wroeten en mijn velo te verkopen. En dat ziet ge van hier. Zeg aan moeder, dat ik ze geld zal bezorgen.»

«Geld! Meent ge dat uw moeder aan geld peinst? Pieter toch... Uw moeder is benauwd voor u, omdat ge in uw ongeluk loopt. Bij wie leeft ge nu! Pieter, gij zijt toch van een treffelijke familie!»

«Roos is ook treffelijk.»

«Dat veinst ze! Ieder weet nu toch wel, wie Roos is. En gij hokt bij haar en ge laat uw moeder ziek worden van verdriet.»

«Dat is niet nodig! Moeder moet zo flauw niet doen. Zoveel mannen en vrouwen wonen bijeen.»

«Daarover spreek ik niet meer. Dat moet ieder voor zich zelf weten. Dus ge wilt niet naar uw moeder luisteren en niet naar huis terug komen?»

«Ik ben hier goed en ik lach met de mensen van Drongen en Baarle. Had uw vader ons niet gescheiden, het zou nooit zo met mij verlopen zijn...»

Roos was aan de deur van de herberg komen zien en snelde nu nader. Ze kende Thilde Verhooge, en ze werd nijdig.

«Ha, ge komt naar de jongens te Gent,» hoorde ze.

«Ze moest me wat van moeder zeggen», beweerde Pieter schaaachtig.

Thilde wendde zich af. Met Roos wou ze niet spreken. Ze had haar woord gehouden, maar het speet haar dat ze gekomen was.

Maar in haar kamertje 's avonds weende Thilde om haar versmadede liefde.

VOOR HET HUWELIJK

Greta Wellens dekte de tafel voor het ontbijt. Baron de Porteira trad binnen en ging huiverig naar het vuur. Het vroom hard en de ramen waren nog bevroren.

«Isse waar dadde uw broer op een velo rijdt?», vroeg hij aan Greta.

«Ja, mijnheer de baron», antwoordde Greta verschrikt.

«En dadde sijn dan de mensk, die klaag van niet toe te koom. Als ze thuis zo feel verdienen, dan heb ze niet meer land nodig. En isse hij wil zijn een coureur?»

«Ik weet het niet, mijnheer de baron.»

«Dat zat wel zit in zijn kop. Also een zot om te rijd op de baan en binnen vijf jaar versleet te zijn. En uw vader dadde niet verbied! Ewel zeg thuis dadde Jean voor mij moet werk in de zomer en niemendal naar koers te gaan. Dadde is conditie van de pacht. Uw vader dadde niet moet vergeet. Ik mij niet voor de zot laat houd. Jean moet zeker doen als die crapuul van Lemmink, die te Gent woont met de slechte

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM